

Tamperelaisen **Uhkakuvan Salainen ikkuna** on bändin toinen kokopitkä tuotos. Albumista **Toisen auringon alla** onkin ehtinyt kulua jo kahdeksan vuotta. Soittajat ovat kuitenkin monissa liemissä keitettyjä. Rytmiryhmä **Niko Rauhala** ja **Janne Juutinen** soittavat esimerkiksi yhtyeissä **Ruaste** ja **Masterstroke**. Yhteensä bändin jäsenet ovat saaneet aikaiseksi jo kymmenkunta lätyskää. Kokemus kuuluu soitannon varmuudesta.

Yhtyeen Myspace-sivuilla mainitaan tyyliksi punk ja glam mutta allekirjoittaneelle tulee mieleen enemmänkin **Yö**, jota en parhaalla tahdollakaan saa glamiksi tai punkiksi, en edes vanhasta tuotannosta. Laulaja **Hati** jopa kuulostaa hieman **Olli Lindholmilta**, eikä vähiten venytettyjen lopputavujen tähden. Aat, äät ja oot kajahtavat kertosaakeissa lähes poikkeuksetta ylipitkinä jollotuksina.

Koska en ole niin sanotun iskelmärockin yletön ystävä, tuntuu levy väistämättä puuduttavalta. Sanoituksissa toistuvat ne Yönkin kappaleista tutut enkelit (yksi biisi on jopa nimeltään **Enkeli** ja toinen **Langennut enkeli**), yksin värjöttelevät prinsessat ja muut kliseekuvastosta poimitut henkilöhahmot. **Jumalakin** mainitaan. Kylmä on kun ei toista ihmistä ole lähellä ja pitää karata salaisiin paikkoihin pakoon pahaa maailmaa ja voi jestas nyt.

Promokuvista päätellen jo varttuneeseen ikään ehtineet miehet laulavat rakkaudesta kuin teinipojat. Ihon alle hiipii sama tunne kuin **Weezerin** katastrofaalista **Raditudea** kuunnellessa: eikö tässä vaiheessa pitäisi laulujen aiheeksi valikoitua jo, öh, jotain muuta? Tai ainakin käsittelytavan pitäisi olla aivan toisenlainen, ilkeäisikö sanoa, kypsempi.

Kummallisoin sanoituksellinen kommervenkki on kun Hati laulaa unelmien tytölle tämän olevan "*siitä elokuvasta nimeltään **Romeo ja Julia***." Ei siinä, sellaisia elokuvia on montakin, mutta miksi ihmeessä juuri elokuvasta? Kyllä Romeo ja Julia useimmille on tuttu ihan **Shakespearen** alkuperäisenä työnä? Onhan?

Kitarat surraavat monotonisesti. Ne kuulostavat sähköisiltä, toisinaan akustisilta. Siinä pitkälti mielikuvituksellisinta mitä niistä voi sanoa. **Kimmo Tuomiston** koskettimet alleviivaavat jokaista kappaletta alituisella huminallaan. Kaikki levyllä on tuotettu vahvasti, mutta tasapaksusti.

Avausraidan **Uusi ilta** merkittävin hetki koetaan, kun taustalla kuuluva pimputus kuulostaa erehdyttävästi IRC:n hälytysääneltä. Se herättää kuuntelijan, mutta väärällä tapaa.

En voi moittia yhtyettä tyylitajuttomuudesta, mutta en erityisemmin kehuakaan mistään rohkeista ratkaisuista. Kuten todettua, jätkien ammattitaito toki kuuluu. Silti 12 kappaleen aikana ehtii tulla pariinkin otteeseen mieleen, että pistinkö vahingossa soittimen repeatille, kun kaikki kuulostaa niin samalta. Soundeissa kuuluu läpikotaisin Suomi-rockin 80-luku. Tämä ei ole kehu.

Pyörittelin kuunnellessani seuraavaa mielikuvaa: albumi on tarkoitettu keski-ikää lähestyvän ja musiikkia seuraamattoman yleisön helppoon laulattamiseen – ja mikäs siinä. Ensimmäisen kertosaakeen aikana opitaan sanat ja seuraavien aikana voidaan jo lollottaa mukana.

Slaavilaisella melankolialla höystetty aikuisrock on kuitenkin niin kuultu juttu, ettei tämä voi mielestäni upota kuin vahvasti nostalgiannälkäiseen ja hivenen humaltuneeseen kuuntelijaan jossain lähiöbaarin jukeboksissa surahtaessaan.

Paras levyn kappale onkin lyhyt ja hilpeä, merimiestunnelmainen **Varsovan laulu**, joka unohtaa hetkeksi angstaamisen – suomalaisten olisi edelleen hyvä oppia rokkaamaan ilmankin että tarvitsee ojanpohjalla ruikuttaa enkeleistä. Tässä biisissä Yön varjo väistyy (heh) ja Uhkakuva kuulostaa hetken **Freukkareilta**.

Kokonaisuutena ihan sympaattista menoa, mutta sellaiselle ihmiselle, joka kaipaa musiikiltaan joko rohkeutta tai täydellisiä pop-koukkuja räiskäle on aivan liian laahaava ja iloton. Jos **Poko** on heikoimmillaankin mielestäsi parasta mitä suomalaisessa rockissa on tapahtunut, tämä levy on ehdottomasti sinulle. Muut voivat suosiolla jättää väliin.